

Sygn. akt IV U 1106/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Tadeusz Piesowicz

Protokolant: Daniel Drożdż

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2014 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 28 maja 2013 roku znak: (...)

w sprawie W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się W. S. emeryturę od dnia (...).

Sygn. akt IV U 1106 /13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 stycznia 2014 roku

Decyzją z dnia 29 stycznia 2014 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. odmówił W. S.

przyznania emerytury, ponieważ na dzień 31.12.1998 r. nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach. ZUS uznał okresy pracy w szczególnych warunkach na podstawie przeanalizowanych dokumentów nadesłanych przez archiwum od 14.01.1976 r. do 2.11.1987 r., od 01.12.1987 r. do 11.09.1988 r., od 01.10.1988 r. do 16.05.1989 r., od 17.05.1989 r. do 10.02.1990 r. Uzasadniając swoją decyzję organ rentowy powołał się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm.).

Od powyższej decyzji odwołał się W. S., kwestionując stanowisko organu rentowego, który stwierdził, że wykonywał on pracę w szczególnych warunkach przez 13 lat, 11 miesięcy, 11 dni od 1976 r. do 1990 r. Odwołujący się podniósł, że ze świadectwa pracy z dnia 25.02.1990 r. oraz z zaświadczenia o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach z dnia 10.05.2002 r., które to dokumenty znajdują się w aktach sprawy, bezspornie stwierdzają, że wykonywałem pracę

w szczególnych warunkach od 10.03.1969 r. do 11.02.1990 r. Dodał, iż nie ma wiedzy dlaczego dokumenty dotyczące jego zatrudnienia od 1969 r. do 1976r. zaginęły i nie są dostępne w archiwum.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w N. wniósł o oddalenie odwołania. Ustosunkowując się do argumentacji zawartej w odwołaniu wskazał, że decyzja organu rentowego jest zasadna i zgodna z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ odwołujący się nie wykazał wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Odwołujący się przedstawił świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 10.05.2001 r. wydane przez (...) Sp – ni (...) N. na okres od 10.03.1969 r. do 11.02.1990 r. W wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego stwierdzono, że wym. Zakład nie jest następcą prawnym, a jedynie przechowawcą dokumentacji po byłych pracownikach (...) S-ni (...). W związku z powyższym pozyskano dokumentację pośrednią: angaże, przeszeregowania, kserokopie kart wynagrodzeń za lata 1977 – 1990. Na karcie wynagrodzeń za 1977 r. podano datę zatrudnienia 14.01.1978 r., zawód piekarz. W oparciu o powyższe dokumenty uznano okres pracy w szczególnych warunkach od 14.01.1976 r. do 10.02.1990 r. co daje 13 lat, 11 miesięcy, 11 dni.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że odwołujący się W. S. ur. się (...). Na dzień 1 styczeń 1999 roku odwołujący się wykazał, ponad 25 lat okresu ubezpieczenia, tj. 27 lat, 2 miesiące, 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Odwołujący się nie jest członkiem OFE. Wniosek o emeryturę w warunkach szczególnych W. S. złożył do organu rentowego w dniu 26 kwietnia 2013 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. S. w okresie od dnia 1.09.1967 r. pracował jako uczeń w zawodzie piekarz. Odwołujący się ukończył dwuletnią szkołę zawodową pozazakładową i jako uczeń miał praktykę w piekarni. W 1972 r. uzyskał tytuł wykwalifikowanego piekarza. Otrzymał z tego tytułu świadectwo wydane przez Kuratorium (...) w K. nr (...).

Od dnia 10 marca 1969 r. do dnia 11 lutego 1990 r. W. S. pracował nadal jako uczeń w zawodzie piekarz, oraz na stanowisku piekarz i starszy piekarz. Z zaświadczenia o wykonywaniu prac w szczególnych warunkach wskazano, iż w/w pracował w tym okresie w Upadłej (...) Spółdzielni (...) w N., stale i w pełnym wymiarze czasu, wykonując pracę piekarza, ciastowego, stołowego, piecowego przy ręcznym wypieku pieczywa. Ostatnio na stanowisku starszy piekarz wymieniony w wykazie A, dziale X, poz. 11 wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W okresie zatrudnienia odwołujący się od dnia 26 stycznia 1974 r. do dnia 17 grudnia 1975 r. odbywał służbę wojskową. Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej wrócił do pracy do tego samego zakładu pracy.

Od dnia 1 grudnia 1992 r. do dnia 31 maja 1993 r. W. S. był zatrudniony na czas określony i pracował jako palacz C.O. w firmie Handlowo Usługowo Produkcyjnej (...) T.. W okresie od dnia 16.10.1995 r. do dnia 15.04.1996 r. pracował również na stanowisku palacz C.O. w (...) Fabryce (...). W okresie od dnia 16 października 1995 r. do dnia 15 kwietnia 1996 r. pracował nadal w (...) Fabryce (...) na stanowisku palacz C.O. W okresie od 1 stycznia 1998 r. do dnia 15 kwietnia 1998 r. w pełnym wymiarze czasu pracy W. S. pracował jako palacz C.O. w Urzędzie Gminy w K..

W okresie od dnia 15 listopada 1999 r. do dnia 15 kwietnia 2000 r. wykonywał on pracę również palacza C.O. w pełnym wymiarze czasu pracy również Urzędzie Gminy w K.. Kontynuował tę pracę na tym stanowisku w okresie od 15 listopada 2001 r. do dnia 15 kwietnia 2002 r.

(dowód: dokumentacja zawarta w aktach organu rentowego a to: karta uposażenia k.113, świadectwa pracy - k.6,7,8,10,11, świadectwo pracy k.5 akt niniejszej sprawy, płyta z nagraniem przesłuchania mim.,00:06:14 k.14, 00:08:23 k.21)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, której wiarygodności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach odwołującego się W. S., uznając je za wiarygodne, wspólne, logiczne oraz zgodne z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie. Brak jest bowiem podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie W. S. zasługuje na uwzględnienie.

Przypadek odwołującego się, który urodził się (...) należało odnieść do regulacji art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Według w/w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, nr153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (art. 184 ust 2 cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku).

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych - art. 32 ust 2 cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, nr153, poz. 1227).

Warunki przejścia na emeryturę przez wymienionych powyżej pracowników określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.83 Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy zatrudnienia stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust.2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy - § 2 ust 1 i 2 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów.

Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełni łącznie następujące warunki tj. osiągnie wiek emerytalny, wynoszący dla kobiet 55 lat, 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Za wymagany okres zatrudnienia uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 i 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku). Z reguły wymaganym stażem pracy uprawniającym do niższego wieku emerytalnego jest okres 15 lat - pracy w szczególnych warunkach.

Wyszczególnienie prac uznawanych za wykonywane w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zawierają wykazy A i B stanowiące załącznik do wskazanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Do treści tych

załączników były dostosowane resortowe wykazy stanowisk, przy czym nazwa stanowiska na jakim był zatrudniony pracownik musi dokładnie odpowiadać nazwie stanowiska wymienionego we właściwym resortowym akcie prawnym. Oznacza to, że nazwa stanowiska nie może być podobna do wymienionych lub niepełna.

Przenosząc te ogólne rozważania na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy zaznaczyć należy, że do wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach uprawnieni są wyłącznie pracownicy, którzy legitymują się wymaganym okresem zatrudnienia tj. 25 lat w przypadku mężczyzn, w tym co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach w ramach stosunku pracy.

W przedmiotowej sprawie odwołujący się spełnia wymagany okres pracowniczego zatrudnienia na dzień 1 stycznia 1999 roku stosownie do regulacji w/w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku. Wykazał bowiem łączny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 27 lat, 2 miesiące, 22 dni ubezpieczenia. Odwołujący się nie jest członkiem OFE. Spór dotyczy natomiast wymaganego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił odwołującemu się jako pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia od 1 lipca 1970 r. do dnia 25 stycznia 1974 r.

W ocenie Sądu stanowisko organu rentowego nie jest zasadne.

Zgodnie z wykazem A, dział X poz. 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze prace przy wypieku pieczywa są zaliczane do prac, których wykonywanie uprawnia do emerytury w wieku wcześniejszym. Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że odwołujący się zatrudniony był na powyższym stanowisku, potwierdziły to jego zeznania, które znalazły potwierdzenie materiale dowodowym zgromadzonym w aktach rentowych a wskazanych w opisie stanu faktycznego. Wprawdzie na karcie uposażenia zalegającej na k.113 akt organu rentowego wpisana jest data 14.01.1976 r. lecz przed nią w nawiasie data 1.09.1967 r. i tę datę Sąd Okręgowy uznał za wiarygodną i ustalił, że od tej daty odwołujący się pracował jako uczeń w zawodzie palacza.

Zgodnie z wykazem A, dział XIV, poz. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego są zaliczane do prac, których wykonywanie uprawnia do emerytury w wieku wcześniejszym.

Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że odwołujący się zatrudniony był na powyższym stanowisku. Potwierdził powyższe okoliczności faktyczne materiał dowodowy zgromadzony w aktach rentowych.

Ponadto organ rentowy nie uwzględnił odwołującemu się okresu służby wojskowej. Okoliczność odbywania służby wojskowej została wykazana przedstawiona przez odwołującego się na rozprawie w dniu 29 stycznia 2014 r., książeczką wojskową : Seria (...) nr (...).

Zgodnie z najnowszym orzecnictwem Sądu Najwyższego czas zasadniczej służby wojskowej dobytej w okresie obowiązywania art. 108 ust 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220 w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 roku) zalicza się – na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury z niższym wiekiem emerytalnym - art. 184 w zw. z art. 32 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (vide: uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 roku, II UK 349/12). Również Sądy Apelacyjne zaaprobowały powyższe stanowisko : okres służby wojskowej dla żołnierza zatrudnionego przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych, który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych warunkach, jest nie tylko okresem służby w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 u.e.r.f.u.s., ale także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 3 i 4 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. Nr 8, poz. 43) – zob. Wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 r. , III AUa 1412/12, Lex 1314759.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 roku, III UZP 6/84, LEX nr 14625 okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) mogą być ustalane w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy. Identyczne stanowisko przyjął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84 LEX nr 14630 – w świetle § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) zakład pracy wydaje, wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji, natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody (tytuł cytowanego rozporządzenia w uchwałach SN został zmieniony przez § 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 21 maja 1996 roku, (Dz. U. 96, Nr 63, poz. 292) .

Postępowanie w sprawach emerytalnych jest bowiem dwuetapowe, stąd też przed organem rentowym „sprawa emerytalna” ma charakter administracyjnoprawny, a w postępowaniu stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Organ rentowy ma ograniczoną swobodę prowadzenia postępowania dowodowego. Z przepisów proceduralnych wynika bowiem, jakie środki dowodowe stanowią podstawę ustalenia konkretnych okoliczności [per exemplum wyżej cytowany § 2 ust. 2 rozporządzenia]. Świadcтво wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez zakład pracy jest dokumentem wiążącym organ rentowy zarówno w znaczeniu pozytywnym, jak i negatywnym.

Na etapie postępowania odwoławczego sprawa o emeryturę – uprzednio administracyjna – staje się sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c. Do jej rozpoznania stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ubezpieczony jako strona faktycznie słabsza korzysta ze wzmoczonej ochrony procesowej, którą gwarantują szczególne przepisy proceduralne dotyczące postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, zawartych w dziale III rozdziałach 1 i 3 k.p.c. Ten wyjątek od ogólnych zasad wynikających z art. 247 k.p.c. sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe. Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi.

Należy przytoczyć wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638, w którym Sąd Najwyższy przyjął , że nie korzysta z uprawnienia do emerytury przy niższym wieku emerytalnym pracowników, pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach i w pełnym wymiarze pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach, Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W przedmiotowej sprawie W. S. w sposób dostateczny wykazał, że praca jaką wykonywał na stanowisku piekarza, palacza oraz odbywając służbę wojskową była pracą w szczególnych warunkach.

W. S. w okresie od dnia 1 września 1967 r. pracował jako uczeń w zawodzie piekarz. Od dnia 10 marca 1969 r. do dnia 11 lutego 1990 r. W. S. pracował nadal najpierw jako uczeń w zawodzie piekarz, a potem na stanowisku piekarz i starszy piekarz. W świadectwie pracy, które odwołujący otrzymał po rozwiązywaniu stosunku pracy na stanowisku piekarza wpisano adnotację, że odwołujący się otrzymywał wynagrodzenie, dodatek stażowy 20 % oraz dodatek szkodliwy 5 % i premię motywacyjną. Z zaświadczenia o wykonywaniu prac w szczególnych warunkach zalegającego na k.5 akt niniejszej sprawy wskazano, iż w/w pracował we wskazanym okresie w Upadłej (...) Spółdzielni (...) w N. stale i w pełnym wymiarze czasu wykonując pracę piekarza, ciastowego, stołowego, piecowego przy ręcznym wypieku pieczywa. Ostatnio na stanowisku starszy piekarz wymieniony wykazie A, dziale X, poz. 11 wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W kolejnych świadectwach pracy zawarto adnotację, że odwołujący się pracował jako palacz c.o. przez cały okres zatrudnienia.

Biorąc pod uwagę powyższe przyjąć należy, że W. S. wykazał co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wprawdzie w okresie zatrudnienia odwołujący się od dnia 26 stycznia 1974 r. do dnia 17 grudnia 1975 r. odbywał służbę wojskową to jednakże staż pracy w szczególnych warunkach znacznie przekracza wymagane 15 lat, po drugie w ocenie Sądu okres ten w całości powinien zostać odwołującemu uwzględniony jako staż szczególny. Po wojsku odwołujący się wrócił do pracy do tego samego zakładu. Zgodnie z najnowszym orzecnictwem Sądu Najwyższego czas zasadniczej służby wojskowej dobytej w okresie obowiązywania art. 108 ust 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220 w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 roku) zalicza się – na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury z niższym wiekiem emerytalnym - art. 184 w zw. z art. 32 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (vide: uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 roku, II UK 349/12). Pozostałych przesłanek organ rentowy nie kwestionował.

Wobec powyższego w ocenie Sądu odwołujący się spełnia wymagane przesłanki, które dają mu prawo do przyznania emerytury na warunkach preferencyjnych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2009 , Nr 153, poz. 1227) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze(Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i powołanych powyżej przepisów prawa materialnego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu się W. S. emeryturę od dnia (...), tj. od ukończenia 60 lat.